

APOKALIPSZIS

Nem fújnak trombitát, halkán beszélgetve várnak
az angyalok. Nem lesz ítélet, csak elmúlik minden.
Szomorúság visz el férfit és nőt,
gyerekek már nincsenek, felnőttek pár nap alatt.
Valaki hanyatt fekszik a pázsiton, utoljára
nézi az eget, a lombokat. Kifő az utolsó kávé.
Leejtik az utolsó tányért a készletből,
megrendül a föld. Az ablakban itt a tenger.
Nagy meleg lesz és nagy hideg.
Utoljára hallja az embereket az Úr: Szerettem, nem szerettem.

Rákos Sándor

KÉTSOROS

bezárva egyetlen időmbe
mint borostyánba gyík-elődöm

MÉRLEG

a tompa létezés magára
csak ha általunk rá nem érez
korlátait ostromló értelmünk
mérni kényszerül mérhetetlent

bolygóival forog tengelyén
csillag-körhintánk a Nap körül
éjjelt nappal telet tavasz követ
mindig ugyanaz mindig másik

a parány s a végtelenül nagy
tudat nélkül tudás tudója
lángelméjű önmagateremtés
remekléseit sokszorozza

ÜREGI ISTEN

kizár ez a bezártság
az istent is
nem fér el közted és a fal között –
telített vákuum
teremtés előtti üresség
előbb istent teremtsd meg
azután a világot
a törvényt
azután önmagadat
kezdj előlről egy új teremtést
mert itt az isten is te vagy

KICSÚSZOL ÖNMAGADBÓL

artista
föllépés előtt
EGYETLEN PILLANAT
mikor kesztyűként
húzod le
magadról
önmagadat

Bertók László

NYÁLEZÜST

A városban, ahol
azt hitted, otthon vagy,
egyszer csak visszafelé
forog a polgármester, a toronyórák
egymásra mutogatnak, az arcok
lepotyognak a térről, idegenek
ölelnek át, velük zuhansz